

Evangelikus Kántorlevél

— Szerkeszti: Finta Gergely —

Ádventi áhitat

„Egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledek a megváltásotok.” (Lk 21, 28)

Szeretett testvérek!

A krisztuskövetés alázattal jár. Elfogadni azt, hogy Ő jár előttünk, hogy csak a nyomában botorkálhatunk bizonytalan lépteinkkel, nem könnyű. Hiszen szabadságra szabadítottunk meg, ahogy Pál fogalmaz a Galata levélben. Szabadság és alázat? Két ellentétes fogalom a mai ember számára. Persze a szabadság ma inkább szabadosságot, az alázat pedig vagy félelemteli megalázkodást vagy ravasz meghunyászkodást jelent. Nem igazán érzékelhető ma a határa a szabadságnak és a szabadosságnak. Nem igazán érezzük a hitben járás alázatos voltát. Pilinszky egy rádióriportban beszélt arról, hogy a vallásos embernek kétszer kell rátalálnia a hitre. Először gyermeki ártatlansága idején, másodsor pedig úgy, hogy az egy félelemteli személyes dráma gyümölcseként jelentkezzen. Azt hiszem, ez a „dráma” lehet nekünk a fordulópont. Az Úrral való találkozás drámája, megrázkódtatása. Hiszen aki szembetalálkozik vele, nem tehet mást, csak térdre borulhat, mert átéli azt a szeretetet, amellyel utánunk nyúl az Atya Jézusban. Ez a dráma segít tisztává tenni zavaros fogalmainkat, mint például az alázatét és a szabadságét. Ez a szeretet képes elérni, hogy felgyenesedhessünk és felemelhessük a fejünket, és földhözragadt emberségünkkel, az Ő nyomdokában maradhassunk.

Nézzünk fel az elénk igyekvő Jézusra, aki értünk jött, aki értünk jön, és lásuk meg a Benne megjelenő, értünk lehajló isteni szeretetet.

*Johann Gyula
az Evangelikus Hittudományi Egyetem lelkésze*

Elhangzott a Deák téri evangelikus templomban 2002. dec. 10-én tartott orgonavespera keretében.